

ΛΥΔΙΑ ΣΑΠΟΥΝΑΚΗ-ΔΡΑΚΑΚΗ, ΜΑΡΙΑ-ΛΟΥΙΖΑ ΤΖΟΓΙΑ-ΜΟΑΤΣΟΥ
Η Δραματική Σχολή του Εθνικού Θεάτρου

Εκδόσεις Μορφωτικού Ιδρύματος Εθνικής Τραπέζης, 2011, σελ. 539, τιμή 40 ευρώ (χαρτόδετο), 50 ευρώ (πανόδετο)

Η Κατίνα Παξινού (δεύτερη από δεξιά) το 1958 περιστοιχισμένη από τους τελειόφοιτους μαθητές της (από αριστερά) Θάνο Λειβαδίτη, Νίκο Κούρκουλο, Ελένη Καρπέτα και Γιώργο Πάντζα

Ο Αρχιεπίσκοπος δεν τέλεσε τον αγιασμό

Η ογδοντάχρονη πορεία της Δραματικής του Εθνικού μέσα από προσωπικές αφηγήσεις, μαρτυρίες και ντοκουμέντα

ΤΗΣ ΜΥΡΤΩΣ ΛΟΒΕΡΔΟΥ

Αν και ο τότε Αρχιεπίσκοπος είχε αρνηθεί να τελέσει τον αγιασμό σε μια σχολή θεάτρου, καθώς ακόμη υπήρχε η αντίληψη ότι η τέχνη αυτή ήταν όργανο του Κακού, τελικά η πρώτη επαγγελματική σχολή θεάτρου ιδρύθηκε και στάθηκε προπομπός της μεταγενέστερης Δραματικής Σχολής του Εθνικού: η μεταστροφή του αυτή ήρθε ως αποτέλεσμα της μελέτης ενός βιβλίου για τη σχέση μεταξύ θεάτρου και Εκκλησίας (τόν καθηγητή Δ. Μπαλάνου), σύμφωνα με το οποίο «το θέατρο είχε ξαναβρεί τον προορισμό του ως παράγων πολιτισμού». Αυτό είναι ένα από τα

πολλά και ενδιαφέροντα περιστατικά που μαθαίνουμε διαβάζοντας το βιβλίο της Λυδίας Σαπούνακη-Δρακάκη και της Μαρίας-Λουίζας Τζογιά-Μοάτσου *Η Δραματική Σχολή του Εθνικού Θεάτρου*.

Το ενδιαφέρον σε αυτή την πραγματικά ενδελεχή έρευνα είναι ότι συνδυάζει τα ιστορικά και επιστημονικά δεδομένα με τις προσωπικές αφηγήσεις, τις μαρτυρίες (Μαρία Χορς, Σπύρος Ευαγγελάτος, Γιάννης Μαργαρίτης, Τάσος Ρούσος, Χρήστος Αθανασόπουλος και ο επί σειρά ετών γραμματέας της σχολής Τάκης Ταραμπίκος) και τα ντοκουμέντα με ξεχασμένες ιστορίες, ενδεικτικές όμως μιας εποχής και καθοριστικές για τις εξελίξεις.

Μέσα από τις σελίδες του βιβλίου περνούν ο προβληματισμός για την εκπαίδευση στο θέατρο, τα ρεύματα και οι απόψεις περί δραματικής τέχνης, τα πρόσωπα που έπαιξαν καθοριστικό ρόλο, οι σχέσεις δασκάλων και μαθητών, το παρόν και το μέλλον της Σχολής, οι εξετάσεις αλλά και το μόνιμο κτριακό της πρόβλημα. Μέσα από τα ανέκδοτα πρακτικά των συνεδριάσεων των καθηγητών προκύπτουν η εξελικτική πορεία των μεθόδων διδασκαλίας και η διαρκής αναζήτηση νέων και βελτιωμένων τρόπων.

Παράλληλα παρακολουθούμε τα μεγάλα εμπόδια που έβρισκε και βρίσκει συνήθως μπροστά του το θέατρο, κυρίως μέσα από τη σχέση του με την πολιτική και το κράτος, χωρίς όμως να αφήνονται εκτός οι προσωπικές φιλοδοξίες – ή και ματαιοδοξίες – των εκάστοτε υπευθύνων.

Ενδιαφέρον έχει, για παράδειγμα, το ζήτημα της εξάρτησης της Σχολής από το Εθνικό Θέατρο, έτσι όπως καταγράφεται από τον Κωστή Μιχαηλίδη: το 1952 ο σκηνο-

θέτης του Εθνικού εγκατέλειψε τη σχολή όπου δίδασκε από το 1946 για να ιδρύσει τη δική του, εκφράζοντας την «αίωονα κακοδαιμονία του τόπου». Το να αλλάξει η Πολιτεία κάθε τόσο τον διευθυντή του Εθνικού είχε ως συνέπεια εκείνος να αλλάζει τον διευθυντή της σχολής και αυτός με τη σειρά του τους καθηγητές. Αποτέλεσμα, οι μαθητές να διδάσκονται την υποκριτική από διαφορετικές και αλληλοσυγκρουόμενες κατευθύνσεις που τους αποπροσανατόλιζαν.

Μισόν αιώνα μετά παρόμοια προβλήματα δεν έχουν πάψει να υπάρχουν. Όπως και η κουβέντα που προηγήθηκε της κατηγορίας της άδειας ασκήσεως επαγγέλματος, ύστερα από ισχύ 47 χρόνων. Από τη μία, η άποψη ότι «είναι καλύτερο να χαθεί ένα ταλέντο παρά να μπουν άσχετοι στο επάγγελμα», που εξέφραζε ο επίτιμος πρόεδρος του Σωματίου Ελλήνων Ηθοποιών τη δεκαετία του '80, και, από την άλλη, η δήλωση του Μάνου Κατράκη ότι «χωρίς την κατάργηση αυτού του αίσιου, που λέγεται άδεια ασκή-

σεως επαγγέλματος του ηθοποιού, δεν υπάρχει τέχνη».

Αφιερωμένο στη μνήμη του Νίκου Τζογιά και με εισαγωγικά σημειώματα των Σπύρου Ευαγγελάτου και Βίκτορα Αρδίττη (νυν διευθυντή της Σχολής), το βιβλίο ολοκληρώνεται με τον επίλογο – όπου δίνεται έμφαση στη σημασία της εκπαίδευσης του ηθοποιού –, τις πηγές και τη βιβλιογραφία. Τέλος, το παράρτημα που περιέχεται στις τελευταίες 50 σελίδες καλύπτει ένα σημαντικό κενό στην ιστορία του Εθνικού. Παραθέτει σύντομο βιογραφικό για τους διευθυντές και το διδακτικό προσωπικό της Σχολής από την ίδρυσή της ως σήμερα, ένα Χρονολόγιο που πορεύεται παράλληλα με τη δημιουργία της Σχολής, δίνοντας το ιστορικό πλαίσιο της γέννησής της, καθώς και ένα πλήρες ευρετήριο.

Οι λίγες αλλά σπάνιες ασπρόμαυρες φωτογραφίες αποτελούν μικρά αλλά αποκαλυπτικά διαλείμματα σε αυτό το ανάγνωσμα-εργαλείο, που προσθέτει το δικό του λιθαράκι στον μακρύ δρόμο του ελληνικού θεάτρου.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΡΩΜΑΙΟΣ

Η ΕΛΛΑΔΑ ΤΩΝ ΔΑΝΕΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΧΡΕΟΚΟΠΙΩΝ

Ένα ιστορικό οδοιπορικό στην Ελλάδα των οικονομικών κρίσεων και των μεγάλων οικονομικών ζητημάτων. Χρεοκοπίες, αγωνιώδεις προσπάθειες για τη σύναψη εξωτερικών δανείων, διεθνείς οικονομικοί έλεγχοι, έντονες κομματικές συγκρούσεις, εξωτερικές παρεμβάσεις και μια μεγάλη, σχεδόν διαχρονική διαλεκτική περί «οικονομικής κηδεμονίας» συνθέτουν αυτό το οδοιπορικό, που ξεκινάει από τα πρώτα δάνεια της «Ανεξαρτησίας» (1824), για να φτάσει μέχρι σήμερα, στην εποχή του ΔΝΤ και της «διάψευσης των προσδοκιών». Μέσα από τις σελίδες αυτού του οδοιπορικού αναδύεται, σχεδόν πάντοτε, το σημαντικότερο ίσως ερώτημα που παραμένει εδώ και πολλές δεκαετίες αναλλοίωτο: μπορεί άραγε το ελληνικό κράτος να καταστεί οικονομικά, άρα και πολιτικά, ανεξάρτητο;

384 σελ., 17,00 €

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΤΑΚΗ
 www.patakis.gr

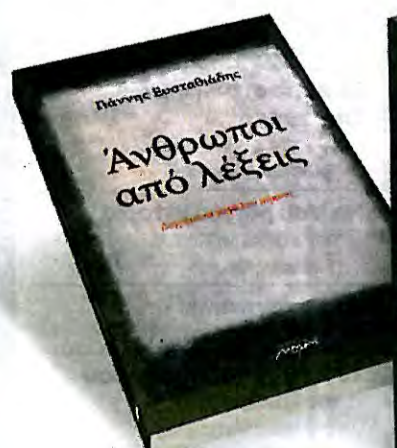
ΜΟΛΙΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ. 210.36.50.000
 web site: <http://www.patakis.gr>

Δύο νέα βιβλία του Γιάννη Ευσταθιάδη

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΑΠΟ ΛΕΞΕΙΣ
 Διηγήματα μεγάλου μήκους

ΠΡΟΣΩΠΟΛΑΤΡΙΕΣ
 30 σπουδές για πρόσωπα και έργα αγαπημένα

Κυκλοφορούν από τις Εκδόσεις Μελάνη